

Част III (с) Последиците от мита върху обектите

Да бъдеш горд, че си ограбван

Един от най-странните резултати от вярата в „авторитета“ е това, че тя кара *жертвите* на агресията на „Властта“ да се чувстват *задължени* да бъдат жертви и ги кара да се чувстват зле, ако *избегнат* да бъдат жертви. Важен пример за това е гражданин, който обявява, че е горд да плаща своите „данъци“. Дори ако някой вярва, че някаква част от онова, което предава, се използва за финансиране на полезни неща (пътища, помощи за бедните и т. н.), да бъдеш *горд* затова, че си бил заплашен и принуден да финансираш такива неща, е все пак странно. Да бъдеш горд, че си „спазващ закона данъкоплатец“ не е резултат от това, че помагаш на хората, на които би могъл да помогнеш далеч по-ефикасно на доброволни начала; гордостта ти идва от това, че предано си се подчинил на заповедите на въображаем „авторитет“. По аналогия, човек може да се чувства добре, ако доброволно даде нещо на някой нуждаещ се, но няма да изпита гордост, ако бъде ограбен от някой беден човек. Вероятно единствената ситуация, при която някой се хвали, че е бил накаран насила да направи нещо, възниква в случай, че този някой вярва, че е задължен да се подчинява на въображаем „авторитет“.

Научени да смятат подчинението за добродетел, хората искат да се чувстват добре при предаване на онова, което спечелят с труд, на „Властта“. И така, с помощта на политическата пропаганда те халюцинират, че техният „принос“ наистина помага на обществото като цяло. Те казват, че плащането на „данък“ означава „издължаване на обществото“ или „инвестиране в страната“. Тази фразеоло-

гия, колкото и обичайна да е, е логическа безсмислица, тъй като тя предполага, че всеки един индивид, съставлящ „обществото“ и „страната“, по някакъв начин има задължения към групата като цяло, но на него никой не му дължи нищо. Това, което всъщност правят хората, когато плащат „данъци“, е да дават пари не на „обществото“ или „страната“, а на политиците, които съставляват управляващата класа, за да ги харчат както им харесва. Значи, колкото и странно да е това, излиза, че „народът“ като цяло може да се облагодетелства, като всеки един от „народа“ бъде индивидуално ограбен. Идеята, че политиците, харчейки парите на всеки, служат по-добре на „общото благо“, отколкото ако всеки човек харчи собствените си пари за него, е най-малкото странна. Напоследък лъжата за „данъците“, служещи на общото благо става все по-прозрачна, тъй като „Властта“ харчи астрономически суми за неща, които очевидно служат на елита за сметка на обществото и човечеството. Това включва непрекъснати военни конфликти, схеми за преразпределение на много милиарди долари в полза на най-богатите хора на света (държавни помощи за „оздравяване“ на фалиращи корпорации), поемане на различни сектори от икономиката (например на здравеопазването) и много други от страна на „Властта“.

Всъщност няма почти нищо, което обикновените хора биха могли да подкрепят финансово и което да бъде *по-безполезно* за обществото и изобщо за човечеството от плащането на „данъци“. Каквито и неща да смята човек, че заслужават финансиране – училища, пътища, отбрана, помощ за бедните и т. н. – той би могъл много по-лесно и просто да ги подкрепи, без да минава през „Властта“. Обаче много хора показват особена гордост затова, че са предали плодовете на своя труд на господарите си, като са „платили своите данъци“. Представете си за какъв ще бъде

сметнат човек, който гордо заяви: „Излъгах в своята данъчна декларация, избегнах даването на 3 000 долара на Властта и вместо това дадох 3 000 долара за благотворителност“. Много хора биха заклеили такъв човек за неговата „престъпна“ нелоялност към господарите, дори действията на този човек да служеха на човечеството по-добре, отколкото би направило това плащането на „данъци“. Има малка или никаква вероятност някой доброволно да даде собственото си имущество на някой, който сега се финансира чрез „Властта“ по различни програми и схеми. И ако той даде пари само защото някакъв „закон“ или „авторитет“ го е принудил да направи това и след това изрази гордост от направеното, той всъщност се хвали с това, че го управляват насилствено, точно по начина, по който напълно индоктриниран роб може да се гордее с това, че служи добре на своя господар. Има голяма разлика между това да се чувстваш добре, защото доброволно си подкрепил кауза, която заслужава подкрепа, и да се гордееш с това, че си поробен. Вместо да са засегнати от обидата и несправедливостта на това да бъдат насилствено управлявани и експлоатирани – всъщност, вместо дори да разпознаят това като несправедливост – много жертви на потисничеството на „Властта“ изпитват дълбока лоялност към своите управляващи.